

مهم نپنداشتن روند گروگان گیری مشروعیت کار کردی را تنزل می بخشد

عبدالرحمن فهیمی

غفلت در برابر امنیت، مسایل آموزشی – فرهنگی و اقتصادی مردم، حکومت را در افکار عمومی ناکارآمد جلوه داده و رضایت و قناعت عمومی را به بار می آورد. وقت مردم به این جمع بندی و نتیجه گیری برسند که حکومت به فکر ۲۱ تن گروگان گرفته شده ها و نیز روند رو به رشد گروگان گیری نیست و چنین نمی پسندارند، نارضایتی عمومی پدید آمده و باعث کشیده شدن دیوار فاصل میان حکومت و شهروندان خواهد شد. تضعیف مشروعیت، قناعت و مقبولیت حکومت نزد شهروندان، تهدید حیاتی کلان خواهد بود. کشیده شدن دیوار فاصل میان حکومت و شهروندان، پایه های حکومت را متزلزل نموده و حتی در باتلاق قرار خواهد داد. این تهدید فراتر و کلان تر از هرنوع تهدید دیگر خواهد بود. به هر حال امیدواری وجود دارد که رییس جمهور و دیگر تصمیم گیرندگان حکومت، گروگان گرفته شده های دربند و روند رو به شد گروگان گیری ها را جدی تر و مهم تر تلقی نمایند.

رضایت و قناعت مردم را بدست آورده و در کف خود داشته باشد. این ننگارش روی مشروعیت حقوقی – قانونی نمی پیچد، اما اندک روی مشروعیت کارکردی اجتماعی خواهد پیچید. شهروندان عادی جامعه سیاسی به مشروعیت حقوقی و قانونی اهمیت چندان نمی دهند. برای شان زیاد مهم نیست که فلان شخص در کف خود داشته باشد. تقصیر مشروعیت، قناعت و مقبولیت حکومت نزد شهروندان، تهدید حیاتی کلان خواهد بود. کشیده شدن دیوار فاصل میان حکومت و شهروندان، پایه های حکومت را متزلزل نموده و حتی در باتلاق قرار خواهد داد. این تهدید فراتر و کلان تر از هرنوع تهدید دیگر خواهد بود. به هر حال امیدواری وجود دارد که رییس جمهور و دیگر تصمیم گیرندگان حکومت، گروگان گرفته شده های دربند و روند رو به شد گروگان گیری ها را جدی تر و مهم تر تلقی نمایند.

مهم تلقی کنند، نکرده اند. رییس جمهور غنی فقط یک بار، آن هم در یکی از مراسم های دانشگاه/ پوهنتون دفاعی، مربوط به گروگان گیری ۲۱ نفر سخن زده است. آن هم این که فرمان عملیات نظامی جهت رهایی گروگان گرفته شده ها را خودش شخصا صادر کرده است. آقای عبدالله تا هنوز سخن مشخص را به صورت جلدی مطرح نکرده است، جنرال دوستم معاون اول ریاست جمهوری مدت هاست که از صحنه غایب است و طبیعتا سخن هم از ایشان شنیده نشده است، معاون دوم ریاست جمهوری و معاونان ریاست اجرایی نیز آن گونه که به صورت جدی بی گیر باشند، نبوده اند. برخی ها سکوت تصمیم گیران ارشد حکومت به خصوص رییس جمهور را «سکوت استراتژیک» می دانند. شاید منظور کسان که این بحث را مطرح می کنند، برنامه ریزی شده بودن واقعه ها و حادثه های ناگوار کنونی باشد. نگارنده نمی تواند چنین پندار را بپذیرد، اما همان گونه که پیش تر مطرح گردید، بر بی تفاوتی، غفلت و کم اهمیت تلقی کردن این مسئله بس مهم از سوی تصمیم گیرندگان حکومتی، باور دارد. ممکن است حلقه های تئورستی با هدف های متفاوت دست به چنین رفتارهای بزنند. پیدایش اختلاف، درز، شکاف و پراکنده گی میان قومیت های کشور و در نتیجه برهم خوردن وحدت ملی، ایجاد فضای زعب و وحشت و ترس به گونه ای که مردم از همه چیز خسته شده و فقط امنیت را آرزو کنند و تضعیف مشروعیت حکومت در درجه نخست و مشروعیت نظم سیاسی موجود در درجه دوم. شاید تروریست ها به هدف نخستین شان نرسند. چنان که تاهنوز فضای عمومی بر وفق مراد آن ها پیش نمی رود. مردم افغانستان به صورت یک دست گروگان گیری را با محکوم کرده و خواستار آزادی هر چه عاجل تر آن ها هستند. هزاره ها هم فقط یک سمت و یک طرف – تروریست ها – را محکوم کرده و هدف قدرت نرم شان قرار داده اند.

بیش از یک ماه می شود که «قناب پوشان» مجهول الهویت، ۲۱ نفر مسافر را ربودند و تا هنوز هیچ اطلاع از آن ها در دست نیست. از مکانیزم های متعدد جهت رهایی آن ها سخن زده شد. از تلاش های سیاسی تا عملیات نظامی توسط سازمان های نظامی و امنیتی. ولی هنوز چشم ها به بنگاه های خبری و دروازه ها دوخته شده مانده است. گروگان گیری ۲۱ نفر پایان مسئله نیست. هر روز در راه ها و مسیرهای عبور و مرور مردم مورد اذیت و آزار قرار می گیرند. برخی ها را مانند ۲۱ نفر به گونه نا معلوم می برند و برخی ها را پس از چند ساعت مزاحمت و اذیت کردن، رها می کنند. به تعداد هشت تن از جوانان در بلخاب به گونه قبیح کشته شدند، ۲۱ نفر از هم وطنان دایکندی گروگان گرفته شده و بعد رها شدند و مسیرهای غزنی خصوصا مناطق هزاره نشین، هر روز و هر از گاهی شاهد چنین حادثه های هستند. مردم را از مورت های شان پایین می کنند و بعد از هم چنان دربند نگه می دارند و بقیه را رها می کنند. انتظار جامعه به خصوص خانواده های گروگان گرفته شده ها که به شدت و حدت در انتظار به سر می برند، این است که حکومت به ویژه سران و کسان که در راس هرم قدرت و تصمیم گیری قرار دارند، این مسئله را جدی گرفته و به زودترین فرصت ممکن گروگان گرفته شده ها را رها نمایند. در مقابل، خانواده های که عزیزان شان را به صورت دسته جمعی از دست داده اند و آدم کشان به گونه قبیح آن ها را کشته شده اند، انتظار دارند که سازمان های نظامی و امنیتی برخورد سدید و قاطع در مقابل تروریستان از خود نشان دهند. همه شان را قلع و قمع کرده و نگذاره که بیش از این دامنه تهدیدها و جنایت های نا بخوشدونی با دامن بگستراند. انصافا باید مطرح کرد که حکومت، رییس جمهور، رییس اجرایی و معاونان شان، آن چنان که باید و شاید بحث گروگان گرفته شده ها و روند گروگان گیری را جدی و

سرمقاله

بی توجهی حکومت به مشکل روز افزون بیکاری

حفیظ الله زکی

دولت وحدت ملی امروزه با چالش های متعدد امنیتی، سیاسی و اقتصادی مواجه می باشد. چالش های که هر کدام و در هر بخش نیازمند برنامه های مدون و راهکارهای عملی فوری است. یکی از مهم ترین مشکلات کشور، چالش عمیق و بنیادین اقتصادی است. چالشی که خود دارای ابعاد و جنبه های گسترده و فراوانی است. افغانستان از کشورهای بسیار فقیر جهان است که آمار بیکاری در آن بیداد می کند. میلیون ها شهروند این کشور در سراسر دنیا سرگردان است که هدف اصلی آنان تامین معیشت و برآوردن نیازهای اقتصادی است. در بیش از سیزده سال گذشته نه تنها آمار بیکاری کاهش نیافته که حتی افزایش نیز داشته است. تعداد زیادی از مردم و حتما تحصیل کرده های که با هزار مصیبت درس های خود را به پایان رسانده اند، از بیکاری و فقر اقتصادی رنج می برند. در یک سال گذشته بخصوص وضعیت کار و معیشت مردم خرابتر شده است. بسیاری از خانواده ها حتا از تهیه ضروری ترین نیاز های خود عاجز می مانند. بسیاری از خشونت ها، ناپهنجاری های اجتماعی و جنایت های سازمان یافته و غیر سازمان یافته از مشکلات اقتصادی و بیکاری مردم نشأت می گیرد. امروزه تعداد زیادی از جوانان در قبال دریافت پول ناچیز به قتل دست می زنند و بسیاری دیگر مجبور به پیوستن به گروه های تروریستی می شوند. فقر زدایی و مبارزه با بیکاری یکی از مهم ترین و اساسی ترین دغدغه انسان افغانی امروز را تشکیل می دهد. این وظیفه و مسئولیت حکومت است که باید برنامه های اقتصادی مفید و قابل اجرا را طرح کند و سپس با نظارت و دقت تمام آنها را به مرحله اجرا بگذارد. اما تاهنوز درونمای امیدوار کننده ای در این زمینه به چشم نمی خورد. مقامات حکومت وحدت ملی هرگز برنامه مشخصی را برای فقر زدایی و رفع پدیده بیکاری در جامعه ارائه نداده است. چنین به نظر می رسد که امسال نیز مانند سال گذشته بجای طرح برنامه های کوتاه مدت و دراز مدت اقتصادی، سمران حکومت همچنان به مسایل و پدیده های کم اهمیت تر دیگری بچسبند و مردم درماده افغانستان را بارهگر در برهوت فقر و بیچارگی مطلق رها سازند. چنانکه دولت گذشته نتوانست برنامه ها و میکانیسم های درست برای کمک های جهانی روی دست گیرد و این کمک ها بیشتر در موارد آبی و غیر استراتژیک به مصرف رساند، بعید نیست که در آینده نیز تجربیات تأسفبار سیزده سال گذشته تکرار گردد. امروز جوانان و کارگران از وضعیت دشوار و مداوم گذشته خسته شده اند و چشم امید خود را به سمت حکومتی دوخته است که از درون تنش های انتخاباتی و توافقات سیاسی سر برآورده است و در زمان کمپاین انتخاباتی وعده های زیادی برای بهبود وضعیت معیشتی مردم داده است.

دولت باید در جهت توزیع عادلانه ظرفیت ها و امکانات اقتصادی کشور نقش فعال داشته باشد. اجازه ندهد بار دیگر ظرفیت های اقتصادی و توانایی ها مالی ملی به دست عده ای خاص به تاراج رفته و این گونه در سالهای آتی نیز فقر و بیکاری و بیدادگری در کشور همه چیز را به کام نابودی بپسارد. پی گیری مداوم مسئولین به ویژه مقامات طرز اول و نظارت کامل و مستدام آنان در به موفقیت رسانیدن سیاست های اقتصادی کمک خواهد کرد. به هر حال باید دید که حکومت وحدت ملی آیا به انتظارات و نیازمندی های اقتصادی کشور می تواند پاسخ دهد. حکومت باید متوجه باشد که باتوجه به چنجال های انتخابات، به لحاظ قانونی این حکومت دارای پایه های ضعیف مشروعیت می باشد که انتظار می رود این مشروعیت قانونی ضعیف با کارکردهای مثبت و مفید حکومت برای مردم و کشور جبران گردد. اما اگر حکومت نتواند کارکرد قابل قبولی ارایه دهد، در آن صورت مشروعیت حکومت از بین می رود و پشتوانه های قانونی و مردمی خود را نیز از دست خواهد داد. پس رفع مشکل بیکاری و رسیدگی به وضعیت معیشتی مردم می تواند در بالا بردن مشروعیت و مقبولیت حکومت تاثیر به سزایی داشته باشد و ثبات و دوام آن را ضمانت نماید.

ده مرحله نسل کشی

تسمت دوم و پایانی

ترجمه ی حمید پریان

ترگوری ه. اساتین

۹. نابودسازی: این مرحله آغاز می شود و سریعا تبدیل به کشتاری توده ای می شود که قانونا «نسل کشی» نام دارد. این مرحله از نظر قاتلین، «نابودسازی» است چون آن ها باور ندارند که قربانیان انسان هستند. وقتی نسل کشی با حمایت دولت انجام می شود، نیروهای نظامی در امر کشتار اغلب با شبه نظامیان همکاری می کنند. گاهی نسل کشی منجر به انتقام می شود و گروهی به قتل گروهی دیگر می پردازد و چرخه ی گرداب واری از نسل کشی متقابل ایجاد می کند (مانند مورد برونودی). اقدامات چگونگی از انسانیت می اقتضد. اعضای نسل کشی نشان می دهند که قربانیان چه گونه از انسانیت می اقتضد. اعضای بدن کشته شدگان بریده می شود: از تجاروز جنسی هم چون ابزار جنگی استفاده می شود تا گروه دیگر را از نظر ژنتیکی تغییر داده و «اصالت آن ها» از بین ببرد. تخریب دارایی های فرهنگی و مذهبی نیز روی می دهد تا هستی آن گروه را از تاریخ پاک سازند. در برخی نسل کشی ها، تمام مردانی که به سن مبارزه رسیده باشند کشته می شوند. همدی روزان و دختران مورد تجاوز قرار می گیرند. در نسل کشی های تام، همدی اعضای گروه طعمه نابود می شوند.

۷. آماده سازی: رهبران گروه های محلی یا ملی، برای «معتل» یهودیان یا ارمنیان یا توتسی ها و دیگر گروه های طعمه یک «راه حل نهایی» پیش می گذارند. آن ها این طرح ها را اغلب در پوشش مقاصد و واژه های مطلوبی نظیر «پاک سازی قومی» و «خالص سازی» و «مقابله با تروریسم» بیان می کنند. آن ها ارتش ایجاد می کنند و سلاح می خرند و نیروهای خود را آموزش می دهند. آن ها ترس از گروه طعمه را به آذهان مردم تزریق و تلقین می کنند. رهبران اغلب مدعی می شوند که «اگر ما آن ها را نکشیم، آن ها ما را خواهند کشت» و نسل کشی را در قالب دفاع از خود جلوه می دهند. معمولا همه های از گفتار و پروپاگاندای نفرتورز به طور ناگهانی ایجاد می شود تا در مردم ترس از گروه طعمه شکل بگیرد. فرآیندهای

کارتون روز

سریع و گسترده می تواند نسل کشی را متوقف سازد. با حمایت نظامی بین المللی، باید مناطق واقعا امن و مسرهرای فرار برای پناهندگان ایجاد شود. (اگر قرار است منطقه ای «امن» تا نامن باشد، وجود نداشته باشد بهتر است). اگر نسل کشی در حوزه ی کوچکی اتفاق می افتد، تیپ فوق العاده آماده باش سازمان ملل و نیروی واکنش سریع اتحادیه ی اروپا و نیروهای منطقه ای باید با اجازه ی شورای امنیت سازمان ملل وارد عمل شوند. برای مداخلات گسترده تر، نیروهای چندجانبه باید با اجازه ی سازمان ملل عمل کنند. اگر شورای امنیت سازمان ملل نتوانست تصمیم گیری کند، متحدها منطقه باید تحت فصل هشتم منشور سازمان ملل عمل کنند، یا تنشست عمومی سازمان ملل باید تحت بزرگی جمهوری به چنین اقداماتی اجازه ملل و مجمع عمومی سازمان ملل بتوانند به اجماع برسند، باید آماده ی مداخله ی بین المللی نظامی شد یا به گروه قربانی کمک کرد تا از خود دفاع کند. سازمان ملل و گروه های خصوصی باید برای خیل پناهندگان، کمک های بشردوستانه ای سازمان دهی کنند.

- صاحب امتیاز: دکتر حسین یاسا
- مدیر مسول: محمد رضا هویدا
- سردبیر : حفیظ الله زکی
- کارکاتوریست: خالق علی زاده
- دبیران: محمد صالحی، علی اصغر زاهدی
- مسئول وب سایت: محمد علی بهرامی
- آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

افغانستان
The Daily Afghanistan

روزنامه

Outlook
AFGHANISTAN
The Leading Independent Source

روزنامه افغانستان از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید. هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد. مقالات وارده بازگردانده نمی شود. مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سرمقاله بیاتگر دیدگاه روزنامه افغانستان میباشد.

روزنامه افغانستان بخش دری و پشوی روزنامه اوت لوک افغانستان است.

www.dailyafghanistan.com
Email: thedailyafghanistan@yahoo.com